

Љубомир Вулићевић
НИСАМ ИМАО ОЧИ

Библиотека
ДРАШКО И ПРИЈАТЕЉИ

Уредник
Зоран Колунџија

Илустрација на корици:
Наташа Вулићевић

Љубомир Вулићевић

НИСАМ ИМАО ОЧИ

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

ПИШИТЕ МИ (Дворац сиротић)

Пишите ми,
обавезно.

Како је
Лилијан исцепала
своју раскошну
љубичасту хаљину.

Да ли је својеручно
спремала
рођенданску торту?

Лете ли још
голубови
изнад
Римских фонтана?

Брује
разуздане жице,
музичари уз цику
штимују гитаре.

Све је спремно
за плессссс...

Танго аргентино,
дувански дим,
гротескно
назначена лица:
реприза

распродаје
неостварених
љубави.

Пренемаже се
виолина.

Залуд.

Одлазим.

Пишите ми,
обавезно.

Па знате,
ја сам
нико

(неки ме зову
Неславни Цуд.)

А адреса?

— Дворац сиротих.

Наравно,
на Балкану.

ЗАЛУД ЧЕКАШ

Пресахла су
ватрена врела.

Не сакупих
војску
пламених витеза,

сам падох
пред дворе
твоје
оронуле страсти.

Не видиш ме,
не чујеш,
у кули
скривена,
далека,
сама,

залуд
пребираш снове,

залуд
чекаш.

НОЋНИ ЛЕПТИР

Самоћо,
прва
и последња
пријатељице.

Видим те,
скриту
на пустом
раскршћу.

Сумрак те растаче
и саставља
а ти,
смешећи се,
пружаш прсте,
показујући путеве

којима
нећу отићи.

Видим те
у соби,
сасвим мрачној,
на петом спрату,
уз прљаву
вешерницу.

Доводиш ми
пријатељице
ноћи,
гледаш ме

у очи
и слушаш
шум срца
и мој мук

и распредаш
недоумице.

Видим те
на улици,
у граду
са пролећним
рекама
и мостовима.

Пожар
црвеног цвећа
цури
са блиставог,
барокно-жутог
балкона.

Изненада,
хваташ ме
за руку
и показујеш,

горе, високо
изнад платана,

пар ластавица
у заносном лету.
У Верони,
у сеновитој
фонтани

са римским
пастрмкама,
уз градску грају,
видим:

твоје лице
кваре голубови
док љупко
и ужурбано
пију воду.

Сваки је
сумрак твој.

Чекам.

Из даљине
израћа,
све ближи,
ноћни лептир,
на очи
спушта
коначни сан.

СЛУЧАЈНИ ГОСТ

Случајни гост,
малени талас,
кап
милосне
божје ватре,

азурна одећа
зрна
земног праха,

људска душа,

не сме
видети
кошуљицу
бездана

из кога је
изашла.

ЧУДНИ ПОЗНАНИК

Чудни познаник
пише:
„Рекох,
да се не треба чудити,
да сам
велика пустиња
и да мењам
своје дине и оазе!?”

У потпису:
Кид, Неприлагођени
или, просто,
Извор Безакоња.

И још:
„Не, то још увек
није
онај зли ветар
који леди
наше кораке!

Време га неће
опаметити,

постајаће
све свирепији
и хладнији
док нас коначно
не одува
тамо
где припадамо“.

Дубоко у Хомољу,
Шеки
Милошевац.

Зашто
баш мени?!

Зашто, откуда,
чији је наум,
та со
на љуту рану?

Дуго сам
видао поноре
милосном светлошћу
и златним прахом
Његове воље.

Па најзад
одговорих:
„Нека зли ветар
ради свој посао,
не поткрадајмо
своје време,

блистава је
свака искра
живота!“

Мада,
не бејаш сигуран:
могло је да буде
и обрнуто.

БЕЗ СРАМА

Има ли
игде,
ишта,
крхкије,

од прозирне,

танком свилом
предене,

у сенци
скривене,

немуштим
благословом
обливане,

наде?

Понекад се,
на највишој хриди,

љеска на сунцу,
као златни кондир
обгрљен гранама
прастарог храста.
Понекад
је нема,
њено је одсуство
као

глуво коло,
као
пресахла
песма.

Понекад
на њу
заборављам,

као што
и на смрт,
понекад,
заборављам.

Понекад,
гледајући
обрнутим погледом,
у исту их
слику стављам.

Талас се враћа
и брише
бескрајни песак.

На глаткој,
суморној
обали Галилеје
тулим за њом
без срама.

МУЗЕЈ ЗАЛУДНИХ СНОВА

У једној песми
има једна пећина
— склониште
за моје
зимне дане.

Сањах,
о, ужаса,
дођоше порезници
да пећину ми одузму,
да је,
на опште добро,
претворе
у Музеј залудних снова.

ПРЕГОВОРИ

Ништавило
има
изасланика
у мени.

Свакога јутра
ме буди,

преговарамо
о цени
тога дана.

Цењамо се:
оно мене
безданом

ја њега
надом.

ОДЛАЗИ ЛЕТО

Када
оде сунце,
нека остане
мир сенке
радости
безнадежне.

Кад сунце оде
и Она
одлази,

приближавајући се
бесконачном,
заборавља завет,
мења циљ,

не могу је
дозвати,
не препознаје ме:

душа је
стрма долина
сталних преврата.

ПЛАВИ САН

Не тугуј,
анђеле
над слепом браћом
у долини

која не сањају
твој плави сан.

Нисмо ми
потонуле барке,
нити верници
таме и пропадања,

ни искушење
ни грех,
искали нисмо,

вољом смо туђом
другачији,
други,
хлеб једемо.

За земаљске дане
које треба волети

друге су нам
молитве дате,

као спасоносно уже,
заборав,
чистилиште.

Моћна река
рони
између два света,

носећи лешине
ноћних приказа,
маховину
старог храста,

и венце
горког биља,

лагано се бистрећи
у прозирну
Молитву без речи.

Бол земаљски
беше неопходан.

Оче наш,
нека милост
Твоја
преплати и нас
који
умишљасмо се
недостојним.